

DRSNÝ SPASITEL

Miroslav
Žamboch

Nevím, kdy to lidé podělali úplně, ale řekl bych, že pohár přetekl, když ukřížovali Krista. Myslím podruhé.

•E•F•

Miroslav Žamboch
Drsný spasitel

Copyright © Miroslav Žamboch, 2012

Cover © Lubomír Kupčák, 2009

Illustrations © Lubomír Kupčák, 2009

© EF, 2012

ISBN 978-80-905053-0-8

Miroslav
Žamboch

**DRSNÝ
SPASITEL**

DRSNÝ SPASITEL

Miroslav
Žamboch

·E·F·

Dřevěná Škvíra

- Jezdec z neznáma

Nevím, kdy to lidé podělali úplně, ale myslím, že pohár přetekl, když ukřížovali Krista. Myslím podruhé.

Ta vesnice vypadala, jako by nad ní někdo mávl ohnivými křídly. Podle spečených střešních tašek to musela být zatraceně žhavá křídla, žhavější než běžný pekelný oheň. Z některých zdí zbyly jen natavené pahrbky, některé odolaly lépe a tvářily se, že ještě pár let vydrží. Jenomže nepřírozeně zelené rostlinstvo s kořeny zabarvenými do modra se prodíralo každou spárou, drolilo maltu a nadzdvihovalo dlažbu ulic.

Kdysi si lidé uvědomovali, že kromě našeho světa je tu ještě jeden, skrytý pod povrchem. A když už vítězové svrhli modly a oltáře poražených, nikdy neopomněli vztyčit své vlastní, aby byli chráněni.

Navedl jsem Micumu do širokého průchodu mezi dvěma největšími stavbami. Kostel a dům nejbohatšího měšťana? Nebo hotel a benzínová stanice? Z ruin to už poznat nešlo. Kobyla udělala pár kroků a zavěťřila. Nenutil jsem ji a místo toho jsem se ještě jednou pořádně rozhlédl. Micuma byla jedním z posledních biobotů, které Mitsubishi vyrobila. Kromě fyzických schopností, jimiž předčila každého živého koně, schopností regenerace a odolnosti vůči poškození v sobě měla zabudovanou interaktivní databanku Chico. Občas jsem měl pocit, že to není jen počítač, s kým se radím, ale skutečná bytost. To byl ale nesmysl. Umělé inteligence se přestaly vyrábět ještě před Krachem. A ty, co dodnes existovaly, nesloužily lidem, ale sledovaly vlastní cíle.

Ani na druhý pohled se mi na tomhle opuštěném zbořeníšti nezdálo nic divného a vzhledem k tomu, jak bytelně byly domy kdysi zbudovány, jsem měl dvojnásobnou chuť prozkoumat jejich sklepení. Tam mohlo zbýt leccos užitečného, co by se dalo zpeněžit nebo vyměnit.

Micuma frkla a podívala se vlevo. Napodobil jsem ji a spatřil to – kostlivce opírajícího se o zuhelnatělý sloup, který byl kdysi stromem.

Kostlivců jsem viděl spousty a většinou mě nijak nezajímali. Tenhle byl podivný tím, že přestože na něm nezbyla unce masa, kosti držely u sebe, jako by stále vězely v kloubních pouzdrech, a jeho prázdné oční důlky se dívaly přímo na mě.

Když lidé začali zabíjet malé pohanské bohy nebo i velké bohy přírodních národů, zůstávalo vše v pořádku. Bůh z kříže nad nimi držel ochrannou ruku a dbal na to, aby skryté zůstávalo skryté. Víc než dva tisíce let se nic zvláštního nedělo a lidé zapomněli na noční děsy, krvavá obětování i hrůzu z nepoznaného, a pak ještě větší z poznaného. Tahle idyla se však stala minulostí.

Sáhl jsem do sedelní brašny a vytáhl malý dalekohled. Na boku bylo vyražené logo a název výrobce Zeiss. Když se člověk podíval na čočky, po celé ploše je pokrýval vyrytý hákový kříž, který měl na každém ostnu zavěšenu jednu šklebící se lebku. Zvláštní bylo, že pokud člověk přiložil přístroj k očím správným koncem, žádné kříže neviděl, zato spatřil spoustu jiných věcí.

Váhal jsem jen chvíli. Použití tuhle bestiální věc bylo pořád lepší než probudit druhou část mého já. Odhrnul jsem si z čela kápi a podíval se skrz přístroj. Jako pokaždé jsem sebou škulbl. Tentokrát se spokojil s kouskem masa z mého předloktí – jsou i choulostivější místa. Zatímco mi z rány vytékala hustá černá krev, zorné pole se rozjasňovalo a zaostřovalo.

Kostlivec byl zahalen chuchvalci modrošedých vláken připomínajících plesnivou cukrovou vatu. Cukrovou vatu? Ten příměr mě zarazil. Netušil jsem, z které části mého podvědomí se vynořil, ale dál jsem tomu nevěnoval pozornost a soustředil se na pozorování. Nechtěl jsem přístroj vyrobený nějakým Zeissem, spolupracujícím s démony, krmit dalším kouskem svého těla.

Od mrtvého se chmýřím opletená vlákna táhla k budovám, které se zdály prázdné. Pak dalekohled opět přeostřil a rozbitá okna se vyplnila změtí pavučinovitých vláken a za nimi v hlubině domu žhnulo zlověstné karmínové světlo. Pak bez mého přičinění dalekohled opět přesunul zorné pole a ukázal mi mušelínově nadýchaný závoj vlnící se ve větru jen kousek před Micumou.

Odrhl jsem ho od očí a téměř pocítil zlost ducha ukrytého v přístroji, že nedostal příležitost k dalšímu soustu. Ať byl Zeiss kdokoliv, jeho nástroje fungovaly precizně a nebraly si víc, než stálo v manuálu.

Nadlehčil jsem se v sedle, zatáhl za uzdu a Mícuma se poslušně na pětníku otočila. Měl jsem pocit, že i teď před sebou vidím náznak slabého závoje, ale jiná cesta zpět nebyla. Pobídl jsem koně, předklonil se kupředu a vyrazil. Bylo to jako zásah bičem z rozžhaveného olova, půlku tváře jsem měl samou krev. Samozřejmě tu citlivější, lidštitější.

Zastavil jsem se o patnáct kroků dál a ohlédl se. Kostlivec mě opět zamýšleně pozoroval prázdnyými očními důlky. Možná vypadal zlovestně, ale mě varoval, napadlo mě. Náhoda?

Jako by splnil úkol – dávno mrtvé tělo se najednou rozsypano na kusy. Ta bestie byla chytrá a telepatická. Okamžik jsem váhal, zda nemám umístit před první budovy varování, ale nakonec jsem to neudělal.

Tohle byl svět, ve kterém se o sebe musí každý postarat sám.

Zpočátku mi bylo divné, z čeho je stvůra usídlená ve vesnici živá, ale pak jsem si uvědomil, že stezka, úzká a občas tak krkolomná, že jsem musel ze sedla, je pravidelně prošlapávaná. Pravidelně, ne příliš často, ale ani příliš zřídka. Objevoval jsem známky obnovovaných tábořišť, sem tam otisk stopy. Žádné další pozůstatky, zbytky, výkaly, odpady, nic takového. To znamenalo, že ti, co tuhle cestu využívají, jsou zkušení. Jakékoliv pozůstatky lidské přítomnosti lákaly *JE*.

Až stvůra doroste a zmoudří natolik, aby dosáhla až ke stezce, přestanou tudy lidé chodit úplně a cesta zanikne. To byl osud všech stezek na periferii obydleného světa. Pozvolný a neodvratný. Ve městě se vše odehrávalo rychleji.

K Dřevěné Škvíře jsem dorazil za tři dny. Bylo to divné jméno pro městečko, ale existují i horší. Pole v okolí byla obdělána, na mezích mezi nimi oltářičky bohům, ve které jejich majitelé věřili. U jednoho z větších lánů jsem spatřil elektrický traktor s přívěsem a nádrží opatřenou rozstřikovačem. Podle nakreslené oranžové lebky s pitomým úsměvem nebyla kapalina uvnitř příliš zdravá. Jenomže pokud chce člověk ochránit úrodu před nákazou totemového Boly, Pána nemocí, a nemá zastání u žádného z bohů nebo aspoň démonů, nemůže se spoléhat na šafrán s lékořicí.

Opatrně jsem pokračoval v cestě a dával si pozor na nástrahy. Bylo jich požehnaně. Samostříly, nášlapné miny, vykopené jámy s číhajícími

kůly. Dřevěná palisáda města v dáli postupně rostla, až jsem nakonec stál před otevřenou branou. Tvořila ji deska z nějakého houževnatého plastu klouzající v úzkém kolejišti. Pohyb obstarávaly dva věčné akumulátorové agregáty. Jeden měl popraskaný kolektor starostlivě slepený úzkou průhlednou páskou.

Vstup hlídala dvojice ozbrojenců na zemi a další dva byli na dřevěných věžích postavených těsně za branou hned u cesty.

Dal jsem si pozor, aby mi kápě spadala hluboko do čela a zakrývala polovinu tváře. Stejně tak jsem si dával pozor, aby mi z levé paže nebylo vidět víc než ruku v rukavici.

Ozbrojenci, jeden jako druhý přepásaní křížem řemením s náboji, si mě nedůvěřivě měřili. Dva měli navíc za pasem krátké, na konci lehce rozšířené meče.

Nasál jsem vzduch. Z dálky vypadala Dřevěná Škvíra jako docela hezké městečko, zblízka páchla jako dort, v jehož nitru se hemží švábi. Zavětlil jsem ještě jednou. A těch švábů je stále víc a za chvíli vylezou ven. Jenomže já nebyl citlivka a takové havěti jsem se nebál. Ani škorpiónů.

„Co jsi zač a co chceš? Neznáme tě,“ zeptal se mě muž se zkrácenou brokovnicí. Držel ji s pažbou opřenu o biceps a ztrojenou hlavní na mě mířil. Nebyla to opakovačka, podle zpracování šlo o místní výrobu.

„Jsem obchodník,“ odpověděl jsem. „Nakupuji a prodávám.“

„To by mohl říct každý, ukaž nějaké zboží!“ nestačilo mu to.

Byli obezřetnější než obvykle. Nebo chamtivější. Ke střelci s brokovnicí přistoupil jeho kumpán, něco mu pošeptal a jeho pohled přitom sklouzl na Micumu. Ano, jen ona samotná měla větší cenu než celé tohle ubohé městečko na periferii lidského osídlení. Z věži si mě stále lhostejně prohlížela temná ústí hlavní dvou velkorážných kulometů. Oči mužů za nimi nebyly o nic vstřícnější.

„Můžeš dovnitř,“ rozhodl muž s brokovnicí.

Sklonil jsem hlavu.

Mohl si to vykládat jako gesto vděku a pokory. Nechtěl jsem, aby mi viděl pod kápi, dokud nebudu uvnitř.

Jel jsem, co noha nohu mine, mrazení v zádech z dvou dychtivých kulometčků nepominulo, dokud jsem se neztratil v pouličním ruchu.

Prošel jsem Dřevěnou Škvíru od jednoho konce na druhý a pak zase zpátky. Bývalá vesnice, která si činila ambice stát se něčím víc. Jenomže

maso přitahuje mouchy, a to znamená, že někde pod povrchem se ukrývají tlustí bílí červi. Pravda, na kterou bych vsadil, jen jsem netušil, odkud ji znám.

Pro mě to vypadalo jako dobré místo – zdálo se, že lidé neživoří a něco z toho, co jsem přivázel, by se jim mohlo hodit.

Zajel jsem na tržiště, které se během mého bloumání ulicemi stačilo zaplnit, a našel volný plac vedle prodavačů vypadajících dostatečně chudě a ušlápnutě na to, aby proti mé přítomnosti neprotestovali. Rozbalil jsem trojnožku, do desky povalující se opodál zatloukl pár hřebíků a zavěsil na ně zboží. Pak jsem svou výkladní skříň umístil na trojnožku, postavil se opodál, díval se a čekal.

Muž nalevo prodával melouny. Vypadaly zdravě a šťavnatě; ty, které rostly nejbližší hranicím jeho chráněného pozemku, naleštil, aby vypadaly co nejlépe. Cítil jsem z nich pach malých obyvatel divočiny. Nekáleli však na jeho výpěstky příliš často, takže prodával docela slušnou, jen mírně jedovatou kvalitu. Babizna po mé pravé ruce nabízela sušené byliny. Mezi nimi jsem poznal pár nebezpečných kousků, o kterých jsem neměl tušení, jak se k nim mohla dostat. Rozhodl jsem se, že pokud utřím dost, něco od ní koupím. Třeba modrý koniklec. Rostl na starých obětištích a pomáhal...

Všiml jsem si, že mě úkosem pozoruje malý kluk. Deset jedenáct let, malý a hubený, ale ne podvyživený. Prošel kolem mě pár, muž se ženou, on ve starších kalhotách s pečlivě nažehlenými puky, ona zachumlaná do zánovního kabátu. Věnovali mi letmý pohled, pak si rychle prohlédli zboží a šli dál. Měl jsem pocit, že se vrátí. Kluk se mezitím přesunul do druhé řady stánků šikmo za má záda. Musel bych se otočit, abych ho viděl – pokud by mé zorné pole bylo stejně široké jako u člověka.

Pár se vrátil. Tvářili se, že si prohlíží nezničitelné a věčně jdoucí hodinky, které jsem vytáhl z jedné městské krypty. Nestály za tu návštěvu. Myslím ty hodinky. Ve skutečnosti si však prohlíželi plastické pouzdro s nápisem Antikoncepční kapsle – snadná instalace, dlouhá účinnost. Něco si špitali a po očku se rozhlíželi, zda je někdo nepozoruje.

Tuhle věcičku jsem mezi mnoha jinými získal z nemocnice zapomenuté v džungli. Nebylo to úplně jednoduché, ale celkově se tenkrát návštěva oblasti ovládané vychytralými pavoukovci vyplatila.

„Je to funkční?“ zeptal se mě nervózně muž.

„Na zadní straně je rok výroby, účinnost a podobné věci,“ chválil jsem své zboží.

„A návod k použití, zobrazí se v polarizovaném světle.“

Podívali se na mě nechápavě.

„V měsíčním světle,“ doplnil jsem.

Chápavě přikývl, i když asi netušil, o co přesně tu jde.

„Kolik stojí?“ špitla žena.

Pořád se nervózně rozhlíželi. Kluka jsem nikde neviděl, musel jsem ho mít někde za zády v mrtvém úhlu.

„Šest set,“ odpověděl jsem.

Zbledla, otočila kazetu v prstech a udělala pohyb, jako by ji chtěla okamžitě vrátit na místo. Její partner ji však chytil za loket.

„Balení je neporušené. Pochází z let před Krachem,“ upozornil jsem je.

To byla poslední kapka, která převážila.

„Vyhledám vás s penězi,“ rozhodl se.

Přikývl jsem, trochu pobledlá žena mi položila kazetu do dlaně, zavěsila se do svého partnera a nervózně odešli.

Zaznělo suché *cvak*, až v poslední chvíli jsem vůlí sevření změkčil. Pokud bych nepotlačil automatický impuls, přeštl bych klukovi paži v polovině předloktí.

Zůstal stát ochromený zděšením. I když jsem měl oblečenou silnou rukavici, musel ve stisku vycítit něco nepřírozeného.

Okamžik jsme se dívali jeden druhému do očí.

„Víš, co se dělá zlodějům?“ zeptal jsem se.

„Sekají se jim ruce,“ odpověděl a snažil se přitom nezajíkat.

Ne všude se zlodějům sekaly ruce. Místní právo bylo pěkně drsné.

„Obtěžuje vás ten kluk... pane? Nebo se vás dokonce pokusil okrást?“

Pomaloučku jsem se otočil a ocitl se tváří v tvář mohutnému muži v kostkované košili, přepásané dvojicí nábojových pásů, na řemeni nesl dvě zbraně; automatickou pistoli a revolver. Dokonale opracovaný a ošetřovaný povrch zbraní se i ve světle pošmourného dne stříbrně leskl. Zřejmě místní Pan Zákonek pořádek.

„Ne,“ odpověděl jsem mu a dával si pozor, abych pod svým pláštěm zůstal stále stejně shrbený a kápě mi stínila tvář.

„Jsem tu nový a neznám ceny. Tak jsem se domluvil, že mi tady,“ střelil jsem ke klukovi tázavým pohledem.

„Timothy,“ zareagoval bezchybně.

„...tady Timothy za provizi zajistí slušné ubytování. Samozřejmě i místo, kde se dobře vaří.“

Vtiskl jsem klukovi do dlaně čtvrták a ukázal mu, ať sebou mrskne. Pan Zákon a pořádek se zatvářil nespokojeně, ale neřekl nic. Možná jsem nevypadal úplně jako ze škatulky, ale návštěvníků, kteří platí tvrdou měnou, není nikdy dost.

„Proč jste tady?“ zeptal se mě.

Pokrčil jsem rameny a dal si pozor, aby gesto vypadalo přirozeně – aby se obě ramena pohnula nahoru i dolů současně.

„Nakupuju a prodávám,“ kývl jsem směrem k svému výkladnímu oknu a prodejnímu pultu zároveň.

Pan Zákon a pořádek začal zkoumat mou nabídku a najednou se mu v pravém oku zatřpytila hvězda – nebo záměrný kříž. To když si všiml dvou pultůctů revolverových nábojů v klipsnách – rychlonabíječích, které umožňovaly zacvaknout je do bubínku všechny současně jediným pohybem. Na světě jsou milióny tun nábojů ráže osmatřicet, devět milimetrů nebo nejoblíbenějších pětačtyřicítek. Tohle byly speciální hračky ráže půl palce. Jen blázen by používal zbraň, do které je střelivo stejně vzácné jako voda na poušti. Pan Zákon a pořádek zřejmě blázen byl. Sáhł po klipsně, prohlédl si náboj po náboji a pak vytáhl z levého pouzdra revolver. Předpokládal jsem, že to bude Smith and Wesson. V téhle ráži jsem neznal jiný předkrachový kvér obdobného typu.

Pan Zákon a pořádek vyhazovákem vyklepl vlastní municí do dlaně a rutinním způsobem tam namáčkl mé střely. Vklouzly do komor jako namazané olejem. Všiml jsem si, že na hlavní nebyla vyvedena značka výrobce ani kalibr, ale prostým, trochu neuspořádaným rukopisem napsané jméno: Jesus Christ.

V prvním století po tom, co začalo jít všechno do hajzlu, někteří lidé věřili, že když se budou modlit ke starým bohům, ti je opět začnou chránit. Mýlili se. Jiní věřili, že pokud jim zasvěti své zbraně, zlepší se jejich účinek. To už fungovalo lépe. Tvůrce zbraně, fanaticky věřící ve svého boha, do nich občas dokázal vložit nekonečně malou část jeho nadpřirozené podstaty.

„Kolik za to chcete?“ vyrušil mě z myšlenek Pan Zákon a pořádek.

Násilím jsem odvrátil pohled od jména na šestipalcové hlavní velkého revolveru.

„Sedmdesát za komplet. Jestli chcete náboj zvlášť, jsou po šestnácti.“
Kupodivu nesmlouval.

„Timothy vám určitě zamluví pokoj u Bzecké, má dobrou pověst i ceny. Ale neprodává žádný alkohol. Asi se později uvidíme v baru,“
rozloučil se.

Přikývl jsem a přitom jsem nedokázal přestat myslet na tu zbraň. Po tom, co ho podruhé přibili na kříž, se J. C. stal nevypočitatelným. Neměl oblibence, nedalo se na něho spoléhat. Jen největší zoufalci a hazarděři mohli používat zbraň signovanou jeho jménem. A kdo ji mohl vytvořit – to už zůstávalo mimo mou představivost.

Začal jsem zboží schovávat. I kdybych antikoncepční preparát neprodal, vydělal jsem zde víc, než jsem čekal. Místní šerif byl blázen do nebezpečných hraček a mně se to shodou okolností vyplatilo.

V Dřevěné Škvíře, nacházející se na samotném okraji periferie, jsem tak dobrou hospodu nečekal. Prostor osvětlovaly dvě silné plynové lampy, barový pult se leskl pečlivě vyčiděným kovem a vrcholem techniky byl obrněně vyhlížející jukebox. Ten sice nehrál, ale u piána v rohu seděl hubený chlapík a s téměř uměleckým nadšením se probíral klávesami.

Bez ptaní jsem se vmáčkł k pultu a objednal si pivo. Šlo to snadno, stačilo se přestat krčit a narovnat se do části mé skutečné výšky. Pivo bylo dobré a sklenice čisté. Možná jsem opravdu našel poslední výspu civilizace, místo, kde se slušným lidem dobře žije. Jen mi k tomu neseděl ten pach švábů těsně pod lahodně vyhlížející krustou nadýchaného dortu. No – nebyl to můj dort.

Druhý půllitr jsem si vychutnával a opájel se říznou hořkostí na jazyku. Vsadil bych se, že pivo jsem měl rád i *před tím*. Vzbuzoval jsem pozornost jako každý cizinec, ale nikdo nebyl tak dychtivý novinek z okolního světa, aby se nedal odradit kápi, spadající mi do obličeje, výškou... a pověstí doprovázející každého ozbrojeného cizince. Ta se v takovýchhle městečkách rozšíří stejně rychle jako nový druh infekce.

Na jedné straně barpultu se ve společnosti mužů, kteří si užívali alkoholovou špičku, hlasitě smály dvě profesionálky. Poměrně decentní, ale ne natolik, aby si je někdo spletl s normální ženou. Opravdu, objevil jsem ostrov civilizace uprostřed pustiny.

Chlapík, o něco podnapilejší než ostatní, zlobně bouchl pěstí do stolu.

„Nelíbí se mi to a přísahám, že to tak nenechám,“ pronesl hlasitě.

Kdyby jeho tři společníci trochu polekaně nezmlkli, považoval bych ho za obyčejného chvástala.

„Šerif ani ten přivandrovalec Smarfi nám nebudou přikazovat, co máme a co nemáme dělat!“

Tentokrát jeho slova vyvolala všeobecný šum a několik souhlasných přikývnutí z různých míst sálu. Spolustolovníci se svého rozkuráženého partnera naopak snažili mírnit.

Všiml jsem si, že je dobře oblečený, má košili, která se nemusela žehlit, a přesto vypadala jako vystřížená z časopisů, které se ještě pořád daly najít ve starých skladištích. Taky boty měl dobré, hodně dobré. Očividně nepatřil mezi chudáky, spíš naopak.

„Pivo!“ poručil si a zvedl se od stolu. „Poslední, zítra bude důležitý den.“

Barman bleskově vyplnil jeho požadavek, muž se zhluboka napil. Když byl v polovině, ucítil jsem palčivý pocit někde za čelem – nervová indukce. Něco takového jsem tady nečekal, rukou, ve které jsem nedržel půllitr, jsem rozhrnul plášť a sáhl po zbrani. Pak přišel dozvuk a došlo mi, že já nebyl cílem volního útoku. Někdo označuje nervovou indukci za kouzlo, já ne. Skutečnou magii cítím jinak.

Otočil jsem se k chlapíkovi v dobrém oblečení. Ztuhl, odložil korbek, levou rukou se chytil za hrudník. Přesně tam, kde je srdce, ne kde si lidé myslí, že je srdce. Ještě dokázal říct slovo *Nemůžu*, podlomila se mu kolena a přepadl dopředu na zem. Mrtvý. Poznám to.

Lidé poděšeně vstávali ze svých míst a hrnuli se k němu.

„Otrávil ho, otrávil ho!“ vykřikl jeden z jeho společníků.

„Kdo?“ ozvalo se ze dveří.

Stál v nich Pan Zákon a pořádek, palce zaháknuté za kapsy kalhot. Díval se na muže, který tvrdil, že jeho společníka otrávil.

„Ne, nevím!“

„Byl tady celé odpoledne, a pokud vím, jenom pil,“ prohodil někdo. Pan Zákon a pořádek přistoupil ke stolu a zvedl opuštěný půllitr.

„Tohle bylo jeho?“ zeptal se.

Odpovědělo mu jen několikanásobné přikývnutí.

Vnímál jsem to jako cinknutí. Výstraha starého zbrojního systému po zaměření nepřátelským laserovým paprskem nebo varování amuletu, když se na vás podívá Bůh smrti z dálky. Zdánlivě jsem upíral po-

hled stále stejným směrem, ale ve skutečnosti jsem se snažil prohlédnout skrz okno z vlnitého skla. Stál tam někdo téměř stejně vysoký jako já a možná ještě o něco pohublejší. Prohlížel si mě. To znamenalo, že přes mizerné okno vidí lépe než já. Ozvěna nervové indukce mi opět nakrátko zaplála za čelem.

Soustředil jsem se zpět na šerifa.

Prohlížel si půllitr, obezřele k němu číchal, pak se lehce napil, poválel lok na jazyku a spolkl ho.

„To pivo je dobré,“ řekl nakonec a dopil sklenici.

Několik lidí nervózně vzdychlo, barman mezi nimi. Vrzly dveře. Přemýšlel jsem, jak to, že jsem ten zvuk neslyšel před chvílí. Neotáčel jsem se a čekal.

Vešel vysoký hubený muž v dlouhém kožáku. Kabát měl vycpaná ramena a díky tomu nevypadal tak vychrtlý jako ve skutečnosti. Bílé vlasy mu zdobil krvavě červený pruh splývající z temene. Emanovalo z něj něco, z čeho se mi dělalo špatně. Lidé před ním spěšně ustupovali, najednou měl kolem sebe volný prostor. Báli se ho ještě víc než Pana Zákon a pořádek.

Poklekl k mrtvému a přitom jsem spatřil jeho tvář. Byla tak vyhublá, jak jsem si představoval, jedno oko lidské, druhé implantát z dílny Ericha Lense. Věděl jsem to přesně, protože jsem jednu dobu doufal, že ze stejné dílny pochází i mé druhé oko. Bohužel to nebyla pravda.

„Je mrtvý,“ zkonstatoval hubeňour. „Odkrvené rty, modré prsty. Infarkt. Varoval jsem ho, že to s rozčilováním nemá přehánět. Uvědomte příbuzné. Pohřeb bude zítra, nepotřebujeme tu žádnou nákazu.“

Pak se zvedl a upřel pohled na mě a na mou ruku v rukavici.

„Ani žádné sešívání zpotvořence bůhví odkud.“

Netušil jsem, co je zač. Šířil okolo sebe podobný chlad jako upří nebo vampýři. Možná to však byl jen člověk, který s nimi bojoval a dostal se do příliš těsného kontaktu. To pak změnil každého. Ale bohů bych se na jeho místě určitě nedovolával.

Napřímil jsem se a zaklonil hlavu, aby mi kápě sklouzla dozadu.

Pokud před chvílí lidé podvědomě ustupovali ke stolům, teď se namačkali podél stěn a sál se náhle zdál prázdný. Mám hlavu jako koleno, na temeni trochu příliš hranatou, jako by ji někdo neuměle svařoval, ústa křivá, vytvořená ze dvou různých půlek, a bradu ukradenou býčím mutantovi. Ale nejhorší je oko. Fasetové oko v teleskopickém

tubusu ze slizce vyhlížející hmoty. Připomíná biologickou tkáň, ale rozříznout nejde a při poškození roní slzy žíraviny, která zničí každý materiál, včetně mé vlastní kůže. Mockerát jsem se ho zkoušel zbavit, ale nikdy se mi to nepodařilo. Dal bych všechno za to, abych ho neměl, včetně části mozku, která k němu přísluší. A to i přesto, že mi občas ukazuje věci, bez jejichž znalostí bych nepřežil.

Hubeňour překvapeně zmlkl, jistým způsobem jsme si byli podobní – predátoři navlečení do lidského přestrojení. Jeho váhání však trvalo jen okamžik, emblém železné bohyně milosrdenství, který jsem nosil na hrudi, začal žhnout, jak odolával náporu kouzla tak rafinovaného, že jsem ho nedokázal rozpoznat.

„Zastav to,“ řekl jsem a vytáhl z pod kabátu Margaret.

Margaret byla původně velkorážná semiautomatická brokovnice s hlavní vyrobenou z protiletadlového kanónu, zásobníkem na sedm nábojů a kolimátorovým zaměřovačem. Klasickou pažbu s rtuťovým kompenzátozem jsem vyměnil za obyčejnou pistolovou, pro mě zbytečná mířidla odstranil, hlaveň upiloval, zvětšil komoru a celý mechanismus nechal upravit. Do zásobníku se teď vešly jen čtyři náboje, ale byly to náboje, které jsem si připravoval sám. Od prachové nálože až po sekané železo, jímž jsem je většinou plnil.

Pan Zákon a pořádek hned pochopil, čím na jeho partnera mířím, a jen varovně zavrtěl hlavou.

„To je nedorozumění,“ řekl.

Namáčkl jsem spoušť – amulet bohyně okamžitě přestal sálat žárem.

„Možná jo,“ odpověděl jsem a napil se. Margaret dál mířila na Čaroděje. Mé zlé *Oko* mi detailně ukazovalo bod palec nalevo od prsní kosti, kam jsem mířil. Nepohnul se o víc než tisícinu milimetru.

„Omlouvám se,“ řekl Čaroděj a vykouzllil na tváři úsměv kostlivce. „V poslední době jsme měli problémy s cizinci. Muži u brány si nedali pozor, koho pouští dovnitř.“

„Je to obchodník se slušným zbožím, poctivý chlap, i když má oční protézu,“ ocenil mě smířlivě Pan Zákon a pořádek a poklepal mi na rameno.

„Je to tak, obchoduji,“ potvrdil jsem a schoval Margaret.

Okamžik jsem uvažoval, zda mám *Ruku* nechat po kabátem, ale nakonec jsem ji vytáhl. Vypadalo to, že teď už jsme všichni kamarádi. Není svět báječné místo?

„Pane! Pane! Mám váš pokoj a večeři pro vás! Už se podává a stará Bzecká říká, že ať jste, kdo jste, její pečení musíte jíst teplou, jinak uvidíte,“ vřítel se do sálu Timothy.

Stará Bzecká měla správný přístup k životu.

„Omluvíte mě, pánové,“ konstatoval jsem, otočil se a vyšel ze dveří za Timothyem.

Přítom jsem si nedokázal odpustit pohled ke dvěma profesionálním ženám u baru. S instinktem vlastním jen příslušnicím jejich řemesla vy-cítily, co se skrývá pod mým ještě akceptovatelným zevnějškem, a při mém chtivém pohledu se jim ve tvářích zrcadlil hnus. Nezbylo ze mě moc z člověka, ale některé touhy mám stejné. A možná o to silnější.

Večeře byla skvělá, nejlepší za – za dobu, kterou jsem si pamatoval. Pokoj pohodlný a útulný. Už jsem se chtěl natáhnout do postele, když se ozvala Micuma. Bylo to jen krátké telepatické spojení: Přijď. Složitějších kontaktů bohužel nebyla schopná.

Nechtělo se mi, ale poslušně jsem zamířil do stáje. Nevzal jsem si žádnou zbraň. Pokud by to bylo nutné, bylo by varování důraznější.

Ve stáji u světla zlodějské lampy postávali dva muži. Jeden starší a ramenať, druhý menší s rukama, které udržely maximálně pero – nebo peněženky jeho bližních. Při mém příchodu nezpamatovali.

„Jen si tu krasavici prohlížíme, pane,“ řekl ten starší místo pozdravu.

Neptal jsem se, proč se na ni dívají v potměšile stáji o samotě. Místo toho jsem zkontroloval, zda má Micuma dost žrádla, do vody přidal pár kapek roztoku s chemikáliemi nutnými pro kalibraci jejího metabolismu. Už několikrát mě varovala, když ji někdo chtěl ukrást. Zvláštní bylo, že majitele, kterému jsem ji ukradl já, nikoliv.

„Je to Mitsubishi, že jo? Poslední nesmrtelný model, že jo?“ chtěl vědět větší chlápek.

Asi ji chtěl ukrást, ale nadšený z ní byl doopravdy.

„Jo, to je. Bohužel už je ale neplodná,“ prozradil jsem, abych zchladil jejich nadšení. „Už třikrát se mi ji pokusili ukrást,“ dodal jsem.

Chtěli se zeptat, co se stalo se zloději, ale nenašli odvahu.

„Bylo by dobré, kdyby to zase někdo zkusil. Na kabátě už mám zase pár prodřených míst,“ prohodil jsem přes rameno a otočil se ke dveřím ze stáje.

„Co tím myslel?“ zaslechl jsem, než jsem za sebou zavřel dveře.

„Má kožený kabát,“ vysvětlil mu muž s útlýma rukama.

Přesně tak. Existoval jednoduchý, na magii postavený způsob, jak dokonale naimpregnovat lidskou kůži. S vepřovicí to bohužel tak snadno nešlo.

Brzo po ránu jsem se vydal za nákupy. Potřeboval jsem pár drobností, potom kvalitní bezdýmny střelný prach a místnímu mechanikovi zadat výrobu nábojnic do Greysona. Už mi zbývaly jen čtyři. Měl jsem rád alespoň jeden plný zásobník. Při pochůzkách mě odchytil mladý muž, se kterým jsem se potkal na trhu, a odkoupil antikoncepční preparát. Pokud jsem věděl, byla jeho součástí i medikamentace dodávající tělu dostatek stopových látek a těch nejkritičtějších vitamínů. Pokud s tou ženou chtěl zůstat dlouho, nemohl peníze investovat lépe.

Odpoledne jsem se přidal k zevlounům, kteří pozorovali pohřební průvod vypravující se z města. Včera jsem vzteklouna odhadl dobře. Patřil k části místní honorace a průvod se zřejmě stal příležitostí k manifestaci, kdo na čí straně stojí. Pan Zákon a pořádek ani Čaroděj v něm nejeli.

„Nepojedete se taky podívat? Budou ho ukládat do hrobky Valinských! Prej je celá vyzdobená zlatem,“ vydechl nadšeně Timothy, když mě konečně objevil.

„Valinského hrobka,“ převaloval jsem pomalu na jazyku. Bylo dobrým zvykem, že se do hrobek po krachu neukládalo jen zlato, ale zásoby, zařízení, která vydržela dlouhá desetiletí a občas i staletí, databanky. Později se tam přidávaly knihy zaříkání a kouzel psané lidmi i stroji, v horších případech šílenstvím postiženými lidmi nebo stroji.

Pohlédl jsem do slunce a zíral jsem do něj tak dlouho, až mě lidské oko začalo bolet, potom jsem se otočil zpět k průvodu. Muži v sedlech i na kozlících měli za pasem zbraně, z plně obsazených vozů čněly lesknoucí se hlavně pušek i samopalů. A nad tím vším se vznášela nezřetelná skvrna. Ve chvíli, kdy jsem si uvědomil její existenci, se zformovala do tvaru lidské lebky a zmizela. Měl jsem pocit, že předtím se na mě krátce ušklíbla, ale mohlo to být jen zdání. Nedokázal jsem rozpoznat, který z menších Bohů smrti se o pohřební průvod zajímal. Mohl to být jen doprovod nebožtíka. A nebo také ne.

„Ne, nepojedu se podívat,“ odpověděl jsem. „A ty také ne, pokud si chceš vydělat další čtvrták.“

Žena v šedých šatech s plédem přes ramena se ke mně na moment otočila a pak se opět věnovala podívání.

„Za co?“ chtěl vědět Timothy.

Zadal jsem mu pár pochůzek, které budu muset později stejně zkontrolovat a z větší části obstarat sám, a vrátil se do svého pokoje. Začínalo být vedro a já neměl vedro rád.

Ve chvíli, kdy jsem v dílně místního nejlepšího mechanika a tak trochu chlápka, který od každého řemesla uměl něco, kontroloval objednané dílo, se odněkud z kopců ozvala série výstřelů. Vzápětí přerostly v intenzivní, ale krátkou kakofonii války, a pak se opět rozhostilo ticho.

Mechanik na můj tázavý pohled neřekl nic a podal mi poslední nábojnici se zalisovanou zápalkou. Právě se zápalkami byl při používání vysoce výkonného střelného prachu problém. Obvyčejně ho prostě nezapálily.

„Bylo to z kopců, tam co je hřbitov,“ řekl nakonec.

Chápavě jsem přikývl.

„Kdyby se šerif a jeho muži nedrželi ve městě, řekl bych, že si to nakonec rozhodli vyříkat s Nabudovci tvář v tvář, ale takhle...“ pokrčil rameny. „Uvidíme, až se vrátí.“

Mechanikovi bylo přes šedesát a mocenské pletichy dvou klik zápasících o vládu nad městečkem ho nezajímaly.

Rozhlédl jsem se po dílně a bednách se šrotem, zda nenajdu něco, co bych za pár drobných mohl koupit místo broků.

„Tam vzadu je pár starých dělostřeleckých granátů. Pokud si je rozbijete venku na kovadlině, jsou vaše,“ řekl bez dalšího zájmu.

Přikývl jsem a vydal se naznačeným směrem. Pochopil jsem, co myslel slovem starých. Pocházely z dob, kdy lidé používali do střel ochuzený uran. Byl těžší než ocel a tvrdší než olovo.

Pracoval jsem s velkým kladivem až do pozdního odpoledne, když mě vyrušily výkřiky z ulice. Otřel jsem si z čela pot a šel se podívat.

Pohřební průvod se vracel. Už ne na vozech s lesknoucími se zbraněmi a zarputilými obličejí. Bylo to jen pár ubožáků, zraněných lidí, kteří spasili holé životy. Někteří měli prázdné tváře, jako by je prožitá hrůza zbavila rozumu.

„Krafoši, krafoši se přesídlili na hřbitov!“ slyšel jsem jednoho. „Čekali v hrobce!“

„Zabili skoro všechny!“

Z jediného vozu, který se vrátil, spadlo torzo mrtvoly. Zvědavě jsem udělal krok vpřed, abych se podíval. Toho muže něco přepůlilo čistým řezem – ostřím lepším než diamantová pila. Tkáň měla charakteristickou barvu, kterou živé maso získá při kontaktu s modifikovaným chitinem. Modifikovaný chitin byl před krachem jedním z nejmodernějších materiálů a dnes až příliš často tvoří těla bestii obývajících každý zastrčený kout.

Doklopýtal další opozdilec, přes obličej krvavý šrám, vypadal, jako by celou cestu běžel.

„Jdou za námi! Jdou za námi!“ vykřikl a zhroutil se do prachu.

S jeho varováním se na ulici objevil Pan Zákon a pořádek a bez dalšího vypytování klusem vyrazil k bráně. Ta už se naštěstí se skřípotem zavírala a strážníci se skláněli ke svým velkorážným kulometům.

Prošel jsem ulicí až k palisádě a vyšplhal se na ochoz. Nikdo mi nebránil, lidé se buď schovávali v domech, nebo utíkali pro zbraně, každý podle své nátury.

Klepetoidní monstrem, připomínající přerostlého štíra zkombinovaného s vosou bez křídel, se zastavilo asi sto metrů daleko, jeho doprovod se držel ještě kus za ním. Vůdce a jeho smečka. Kraboš pozvedl horní pár klepet, pak i ten další. Aby se přitom nepřevrátil, musel se posledním párem končetin a žihadlovitým ocasem zapřít do země. Ač nerad a bez valné víry v úspěch jsem poručil *Oku*, aby mi ho přiblížilo, co to půjde. Chtěl jsem podrobně vidět jeho tvář. Oči toho o monstrech – a vlastně i o lidech – prozradí nejvíc. Kupodivu mi vyhovělo. Kraboš měl segmentové oči, podobně jako já to jedno. Za jeho hmyzím pohledem se nic zvláštního neskrývalo, snad jen nejistota z toho, že se jeho kořist schovala za hradbou. Ještě jednou zahrozil a otočil se k odchodu.

Dole z ochozu jsem byl mezi prvními a vrátil jsem se do dílny, abych dokončil práci.

Večer jsem seděl v baru, pozoroval cvrkot a upíjel pivo. Ráno jsem hodlal vyrazit dál na cestu. Dřevěná škvíra mi už nic dalšího nenabízela a nejistá stopa, kterou jsem sledoval až sem, vychladla. Lidé vzrušeně debatovali nad návrhem Pana Zákon a pořádek. Nabídl se, že povede výpravu, která jednou provždy zničí kolonii štírů-krabošů, která měsíček už delší dobu znepríjemňovala život. Dnešní masakr všechny pře-

kvapil a šokoval, něco takového se zřejmě ještě nestalo. Čím déle jsem je poslouchal, tím bylo jasnější, že trestnou výpravu nezorganizují. Důvod byl jasný. Při srážce se štíry zahynulo několik všeobecně uznávaných a obávaných mužů, jimž zbraně při jejich posledním boji nebyly nic platné. To si uvědomovali úplně všichni.

Čekal jsem na něco, co muselo zákonitě přijít. Někdo jiný by to na mém místě možná nazval štěstím. Já ne.

Pan Zákon a pořádek se objevil současně se třetím púllitrem.

„Mohu přisednout?“

Nečekal na souhlas a posadil se.

Čekal jsem, vychutnával si pohodlí židle, živočišné, téměř chutné teplo sálu a pití. Přitom jsem pohledem klouzal po ženách, ale dával jsem si pozor, aby si toho nikdo nevšiml. Nestál jsem o problémy. Ve dveřích se objevil Timothy, ale když viděl, kdo se mnou u stolu sedí, opět zmizel.

„Vy se nežívíte jen obchodem,“ začal Pan Zákon a pořádek.

Ani mimo službu neodložil žádnou ze svých zbraní. Bylo vidět, že se naučil pohybovat tak, aby mu dlouhá pouzdra, suchým zipem připevněná ke stehnům, nepřekážela.

„Hodně cestuju a někde se vyplácí tohle, a jinde zase tamto. Šikovný člověk dokáže vydělat. Nabídka a poptávka. Znáte to,“ odpověděl jsem.

„Na cestovatele jste hodně slušně vyzbrojený,“ pokračoval.

Cigaretový dým houtl, až se zdálo, že se skrže něj jemné tóny píána prodírají se stále větší námahou. Předstíral jsem, že přemýšlím nad odpovědí, ale místo toho jsem hledal Čaroděje. Měl jsem pocit, že ti dva pracují vždy společně.

A pak jsem ho našel, spíš šestým smyslem než pohledem. Nebo mi pomohlo *Oko*. Stál za oknem a civěl dovnitř. To znamenalo, že na něčem pracuje. Žádný z mých ochranných talismanů, znamení a diagramů však nic neregistroval. Muselo to být jemné a po čertech rafinované kouzlo. Šum v místnosti se postupně proměňoval. Přibývalo v něm zoufalství, strachu, ubývalo odhodlání a vůle celkově. Ten bastard pracoval se sugescí. Tak jemnou a podprahovou, že ji žádné mé magické náčiní nedokázalo zachytit. Nebo ji nezachytilo, protože ovlivňování nebylo cílené na mě, a i kdyby – stejně by nepůsobilo.

„Jo, to jo, slušně vyzbrojený,“ přitakal jsem, „na cestách člověka potká mnoho nebezpečí.“

Pan Zákon a pořádek přikývl, jako by jinou odpověď neočekával.

„Vypadáte, že se nebezpečí nelekáte.“

„Vyhýbám se mu,“ řekl jsem.

„A když dostanete za schůzku s nebezpečím zapláceno?“

Rozhlédl jsem se po sále. Byli jsme u cíle a netrvalo to ani tak dlouho. Pan Zákon a pořádek se mi sice nezamlouval, ale aspoň nebyl příliš ukecaný.

„Pak záleží na ceně,“ připustil jsem.

„A jakou cenu byste považoval za přiměřenou za zlikvidování stáda štirů? Dnes jsme přišli o spoustu obyvatel a mezi nimi i o ty nejlepší, nejváženější muže. Dřevěná Škvíra se nestane skutečným městem, pokud budeme mít v blízkosti takové bestie.“

Ve skutečných městech žily ještě mnohem horší stvůry, ale to jsem si nechal pro sebe.

„Vybavení k práci, které budu považovat za nutné,“ začal jsem. „Peníze a zboží v úhrnné sumě deset tisíc. Pokud se nedohodneme na ceně za zboží, pak jen peníze.“

Přikyvoval, jako by ho mé požadavky nevyvedly z míry.

„A ženu. Ženu na jednu noc, která se mnou půjde dobrovolně,“ doplnil jsem mimovolně, až mě to zaskočilo.

Uvědomil jsem si, že právě tohle je pro mě ta nejdůležitější věc. Už strašně dlouho, vlastně až tam, kam sahaly mé zamlžené vzpomínky, jsem se žádnou nebyl.

Teď se na mě podíval překvapeně.

„Mohu se pokusit to zprostředkovat, ale...“

„Žádné ale,“ přerušil jsem ho. „Mé podmínky jsou jasné. A nesmlouvám. Pokud se nedohodneme, zítra ráno odcházím, jak jsem měl v plánu.“

Dopil jsem pivo.

„A nikdo ji nesmí nutit, poznám to,“ dodal jsem.

Myšlenka na ženy, na sex, ve mně něco probudila. Zatím jsem nevěděl co.

„Uvidíme,“ přikývl Pan Zákon a pořádek, vstal od mého stolu a přitom se prsty dotkl kohoutku revolveru.

Neuvažoval o tom, byl to podvědomý pohyb, asi jako když člověk pohladí někoho, koho má rád. Měl jsem já někdy někoho rád? Nepamatoval jsem si. A před tím? Netušil jsem.

Poslouchal jsem, jak vyhlašuje, že Cestovatel, který zavítal do města, muž zkušený a znalý mnoha fines a umění války, je ochoten zničit štíry ohrožující městečko a žádá za to pouhých deset tisíc zlatých. Při vyřknutí cifry lidé zašuměli překvapením.

„Já sám přispěji pěti sty!“ utnul zděšením nad částkou.

„A já dalšími pěti sty!“ doplnil ho Čaroděj.

Opět se dovnitř dostal, aniž jsem věděl jak.

Možná prodifundoval stěnou. Možná.

Padaly další a další cifry, jak se lidé před ostatními snažili potvrdit své společenské postavení.

Ze svého místa ke mně přešla profesionálka, přestal jsem licitaci poslouchat. Bez ptaní si přisedla, vyměnili jsme si pár slov. Odhadovala, co jsem zač, co ode mě může čekat. Správně předpokládala, že nic pěkného. Sundal jsem si kápi, dovolil jí, aby zahlédla část toho, co skrývá má rukavice. Na tváři se jí neodrazilo nic, jen zavrtěla hlavou, zvedla se a odešla. Stejně se to opakovalo i s dalšími dvěma.

Nechal jsem na stole peníze za útratu a odešel do svého pokoje. Vždy to tak bylo. Vždy. Část mého já, kterou jsem tvrdošijně držel zamčenou uvnitř té nejhlubší kobky, se dobývala ven. Ale já ji nechtěl pustit. Bál jsem se, co se v té temné díře ukrývá.

Už jsem se chystal ke spánku, když někdo zaklepal na dveře. S Margaret v pohotovosti jsem otevřel. Stála tam žena. Měla stejné šaty a stejný pléd, jako když jsem ji potkal odpoledne. A nejistý, vyděšený pohled.

„Slyšela jsem, co jste říkal šerifovi,“ zajíkla se.

Bylo mi jí líto. Nepamatoval jsem si, kdy jsem zažil tak intenzivní lidský pocit – pokud vůbec kdy. Nadechl jsem se, abych ji poslal domů, ale už první slovo jsem spolkl. Věděl jsem, že to nedokážu. Potřeboval jsem si aspoň chvíli připadat jako člověk. Abych dál dokázal udržet monstrum pod zámkem.

„Dáte si něco k pití? K jídlu?“ pozval jsem ji dál a ustoupil stranou.

Namíchal jsem nám oběma ze zásob zakoupených ve městě drink a kápl do něj slzu jednoho speciálního elixíru. Poskytoval iluze, zapomnění, dával sílu představám a oslaboval realitu. Nechtěl jsem, aby po téhle noci trpěla nočními můrami. A já sám jsem jednu iluzi potřeboval.

Byla tak krásná, byla tak lidská.

Teprve ráno, když jsme se loučili, oba s trochu bolavou hlavou, jak už to tyhle koktejly způsobují, jsem se jí zeptal: „Proč?“

Zastavila se ve dveřích, už opět v šedivých šatech s plédem přes rameno. Ale já si pamatoval, co se skrývalo pod nimi.

„Timothy je můj syn. Jednou jste ho zachránil před zmrzačením, podruhé před smrtí, když jste mu zabránil jít v pohřebním průvodu.“

Otočila se, až cípy látky zavlály, a byla pryč.

Plnil jsem poslední z granátů. Ještě nikdy jsem neměl tak účinnou municí. Jako hlavní střepinotvorný prvek sloužil keramikou obalený wolframový drát a k výbušnině jsem ještě přidal směs na jemno namletého hliníku s kapkou fosforu. *Oko* na mě každou chvíli růžově zablikalo, abych si dal pozor. Ještěže jsem měl při práci láhev se stlačeným dusíkem. Stačilo granáty trochu ofouknout a bylo po chuti hořet... nebo explodovat.

Že mě pozoruje, jsem poznal hned. Zblízka byl pocit jeho mrazivé přítomnosti ještě citelnější. Nebo to bylo tím, že jeho pozornost byla soustředěná jen na mě. Opatrně jsem zavíral poslední granát a dělal, že o něm nevím. Asi se opravdu zapletl s upíry. S vysokými upíry. A pokud to bylo na delší dobu, nezůstalo v něm z člověka příliš mnoho.

„Vidím, že nepoužíváte kouzla,“ promluvil neznělým šelestivým hlasem.

Dokončil jsem spoj a teprve potom přeostřil *Oko* na normální zvětšení.

„Dnes ne. Nedá se na ně vždycky spolehnout,“ souhlasil jsem. „Dobré výbušniny, dobrá muška,“ pokrčil jsem rameny a zastrčil granát do přihrádky v kabele.

Greyson, zbraň, kterou jsem obvykle nosil rozmontovanou v batohu, už jsem měl připravenou s plným zásobníkem. Odaretoval jsem mechanismus a rukou protočil buben s osmi granáty. Zaznělo tiché, kovově čisté cvakání skrytých zubů.

„U muže, jako jste vy, je to překvapivé, ale asi víte, co děláte,“ poznamenal.

Tak nějak by mohl mluvit had s malou pomocí chirurga.

Nechal jsem jeho větu bez odpovědi a začal krmit Margaret.

V pouzdře na opasku jsem měl poslední věc, kterou jsem čas od času používal k boji – tvářila se jako velký nůž, ale ve skutečnosti to byl meč. A možná ještě spousta dalších věcí, o nichž jsem neměl tušení. Na roz-

díl od zbraní, kterým jsem rozuměl, dal jim jména a které mě věrně provázely na cestě, jsem necítil nutkání ho pojmenovat. Pro mě to byl prostě *Nůž*.

„A kdy se rozhodnete splnit zakázku? Ne že bych na vás chtěl spēchat, ale lidé...“

„Právě teď, jsem připraven,“ nenechal jsem ho dokončit jeho ironické popichování.

Bylo jedno, kdy se do toho pustím, tehle okamžik byl stejně dobrý jako kterýkoliv jiný. Navíc nemám rád, když se do mě zkurvysyni jeho ražení navázejí.

Postavil jsem se, Greysona si opřel o levé rameno, Margaret nechal v pouzdře. Kabela mě při každém kroku tloukla do boku. Popruh, jímž jsem si ji uvazoval k pasu, jsem nechal volný, věděl jsem, že se jí později budu chtít zbavit.

„Není to ukvapené?“ zařadil zpátečku Čaroděj.

Tentokrát jsem se narovnal víc než v hospodě a shlížel jsem na něj z výšky. Zaregistroval to a v centru oka mu na okamžik zaplál kruhový zaměřovač.

„Je teprve před polednem, večer jsem zpět,“ vysvětlil jsem mu blahosklonně.

Vztekem kolem sebe šířil chaotickou nervovou indukci. Některá prkna v dřevěné stěně dílny ztrouchnivěla, listy nad mou hlavou se složily do pupenů a prolétající čmelák padl mrtev k zemi. Zamával jsem mu *Rukou*, rukavice udržující lidský tvar zapraskala, jak bránila jejímu rozvinutí.

Na ulici jsem potkal Pana Zákon a pořádek. Netušil jsem, kolik toho vyslechl z rozhovoru, který jsem vedl s jeho partákem.

„Večer jsem zpátky, mějte peníze připravené,“ upozornil jsem ho.

V očích se mu zableskly kříže. Opravdu povedená dvojka s vybranými módními doplňky. Vyšel jsem hlavní branou ven, doprovázelo mě šumění vánku a ševelení ložisek kulometných lafet nesoucích hlavně sledující mé kroky.

Timothy na mě čekal hned za posledním polem.

„Pane, pane, půjdu s váma!“ snažil se se mnou udržet krok.

Okamžik, napůl proti své vůli, jsem zvažoval jeho nabídku, a pak jsem zavrtěl hlavou.

„Jdi domů. Pomoz matce a postarej se, aby mi stará Bzecká přichystala slušnou večeři. Budu mít hlad.“

S těmi slovy jsem mu hodil čtvrták, který obratně chytil.

Držel ho před sebou v dlani, na opracovaném kovu se zrcadlilo slunce.

„Ale já bych vám opravdu rád pomohl,“ zůstal nerozhodně stát.

Vážně jsem se k němu otočil.

„Pomohl jsi mi víc než většina lidí, které jsem kdy potkal. Mě teď čeká práce. Až se vrátím, slibuji, že ti slovo od slova popíšu, jak jsem štíry vybil.“

„Jo, teda ano,“ opravil se. „Věřím vám. Večeře bude nachystaná!“

S těmi slovy se rozběhl zpět k městečku.

Přidal jsem do kroku. Terén jsem znal dobře, v uplynulých dnech jsem ho propátral kousek po kousku a i bez nákresu Pana Zákon a pořádek jsem věděl, kde přesně se smečka štírů zdržuje. Podle stop se usídlili u okraje divokého lesa na svazích prvních kopců pahorkatiny na jih od Dřevěné Škvíry. Jejich nejoblíbenějším místem byla hluboká temná soutěska potoka, kterému místní říkali Jedový. Původně protékal nedaleko palisády, ale dali si tu práci, aby jeho vody odvedli do jiného údolíčka.

Stromů přibývalo, kdysi obdělávaná pole zarůstala náletovým porostem bříz a buků. Greysona jsem nechal v pohotovosti na rameni, ale Margaret jsem vytáhl. Nepřekvapilo by mě, kdyby se jeden nebo dva toulali už tady. Celá smečka těžko. To, že se krátkodobě přemístili ke hřbitovu, byla pro obyvatele městečka smůla. Pro některé z nich zatracená smůla.

Šel jsem tiše od stromu ke stromu, občas jsem využil újezdu staré cesty. Varoval mě pach rozpáraných vnitřností – výkaly a krev. Menší, sotva dvoumetrový štír klepety rozpáral krávu a teď se připravoval k hostině na pro něj atraktivních vnitřnostech. Klepeta měli jako břitvy, ale čelisti nestály za nic, musel si lahůdku naporcovat na hodně malé kousky.

Stál zády ke mně, v pohodlné poloze se dvěma páry klepet opřenými o zem, chitinový pancíř se mu leskl typickou falešnou vlhkostí, za zvuků trhaného masa se dobýval do těla poraženého dobytčete.

Nechtělo se mi střílet, abych na sebe neupozornil ostatní příliš brzy. Okamžik jsem váhal, potom jsem odložil Greysona i Margaret do trávy a po špičkách se k němu blížil. Ve vzdálenosti dvou kroků se mi můj

nápad přestal líbit. Nebyl to člověk, ani žádný živočich. Byl to štír, a třebaže mladý, jeho pseudonervový systém mu umožňoval být neskutečně rychle.

Poslední krok. Vytáhl jsem se do výšky, jeho týl se ocitl pár centimetrů pod mýma očima. Země zaskřípěla, jak se náhle zapřel jen jedním párem klepet. To už jsem ale jeho hlavu držel oběma rukama, a než stačil cokoliv udělat, otočil jsem jí prudce doprava a pak doleva. Změnu směru otáčení jeho páteř nevydržela a praskla. Hlava mi vyklouzla z rukou, okamžik jsem zíral do páru vyděšených, rychle umírajících očí, makadla dlouhá jako mužské předloktí se křečovitě chvěla. Uskočil jsem právě včas, abych se dostal z dosahu klepet zmítajících se křečů.

Zamyšleně jsem se vrátil ke zbraním.

Očekával jsem střetnutí s tvorem, proti kterému byl leguán vrcholem inteligence, a zatím jsem zabil stvoření bojící se smrti. Divné. Ale na světě je spousta divných věcí.

Šel jsem dál, cestou jsem míjel víc a víc obraných koster velkých zvířat. Krav, ovčí, divokých prasat, občas pozůstatky člověka. Ty bestie zbytky po hodování nechávaly ležet pohromadě jako nějaké trofeje, měl jsem pocit, že je schválně aranžují, aby působily co nejdémoničtěji.

U staré vykotlané vrby jsem věděl, že se mi podařilo přiblížit se nepozorovaně. Nacházel jsem se jen kousek od jejich doupěte u počátku rokliny. Tady jsem je mohl napadnout všechny najednou; staré, mladé, samice i samce. Nebudou se snažit uprchnout, budou se bránit za každou cenu, a to jsem potřeboval.

Postupoval jsem krok za krokem, v nose mě šimralo narůstající vlhko, tráva byla vyšší a zelenější, půda začínala měkce čvachtat. Už jsem viděl říčku. Kousek přede mnou obtékala nevysoký ostrůvek porostlý lopuchy a trsy rákosu, v řečišti ležely balvany od velikosti koňské hlavy po bloky o metrovém průměru. Sbíhající se svahy rokliny lemoval hustý porost mladých vrb. Pruty se zavlnily, ze stínu vystoupil štír. Stál téměř přímo proti mně, něco přes dva metry vysoký, postupoval drobnými krůčky s pomocí ocasu a páru kráčivých klepet. Současně jsem spatřil i druhého. Nechápal jsem, jak to, že jsem ho před chvílí neviděl. Stál ve vodě mezi dvěma balvany. Možná se schovával – ale štíři se nikdy neschowávají. Bojují vždy jeden na jednoho. S množstvím jejich klepet ostřejších než břitva to ani jinak nejde.

Pozvedl jsem Margaret. Byla extrémně účinná, na malou vzdálenost dokázala srazit i pancéřovaného lva. Vítr přestal foukat, do mlaskání bahna a tichého zurčení vody se mísil zvuk mého dechu. Byl jsem nervózní. Vadilo mi, že se přibližují oba. Úplně vpravo, za ostrůvkem, jsem zahlédl třetího. Nezvykle silná hlídka. Zatajil jsem dech.

Štír udělal další malý krůček, křivka jeho ocasu se změnila, zpevnil jsem sevření pistolové pažby, stiskl spoušť. Margaret zahřměla, před tváří se mi mihlo klepeto a zabodlo se do země u mých nohou. Dalším výstřelem jsem trefil bestii ve vodě. Nálož sekaného železa, oceli a wolframu roztříštila klepeto a poškodila trup, ale štíra nezastavila. Už byl z vody venku, ocasem se odrazil jako mohutným pérem, stiskl jsem spoušť potřetí.

S tváří pokrytou mazlavým želé, které měli místo krve, jsem poslepu rychloládovačkou nakrmil Margaret, a teprve potom jsem si otřel oči.

Byli tak rychlí, tak zatraceně rychlí. A spolupracovali, to jsem nechápal. Kdyby toho druhého nezdržela voda a dno koryta, asi by to stihl.

Okolí vypadalo stále stejně prázdně, ale věděl jsem, že je to jen zdání. Opatrně jsem se přebrodil na ostrůvek a hledal třetího. Nikde jsem ho neviděl, zřejmě se stáhl, aby přivolal posily a informoval ostatní. Hloupost. Štíři přece nemysleli, jednali jako hmyz. A nebo taky ne. Tihle byli jiní.

Koryto říčky u špice ostrůvku bylo ještě členitější a poskytovalo přirozenou překážku pro případný útok, navíc porost lopuchů přecházel v trávu a země vypadala sušší. Pro mě po všech stránkách příhodnější terén. Snažil jsem se tam dostat pomalými pravidelnými kroky a neztratit přitom rovnováhu ani přehled o okolí. Margaret jsem mířil do prázdna, Greysona držel ve svěšené ruce. Nepříjemný pocit, že další překvapení bude horší, se stupňoval. Zleva se ozval zvuk sesouvající se půdy, po prudkém svahu klouzal dolů štír, současně se z houští vyplňujícího roklinu vynořili tři další. S děsivou lehkostí se do slova a do písmene prostříhali skrz kmeny vrb.

Vystřelil jsem z Margaret na nejbližšího z nich, ale dokázal jsem ho zbavit jen poloviny jeho zabijáckých schopností, další rány dva z nich provrtaly skrz naskrz, ale to už se přede mnou tyčili jako zeď. V pádu

na bok jsem poprvé stisknul spoušť Greysona. Ovanul mě závan exploze, další překulení. Najednou jsem ležel ve vodě, hladina se nade mnou zavřela se zdánlivou pomalostí. Říčka byla hlubší, než jsem čekal, mnohem hlubší. Vzpomněl jsem si na štíra, který se mi ztratil z dohledu. Možná se nestáhl, možná čekal ponořený někde za kamenem. Rozvlněná hladina se ztměla, instinktivně jsem vztyčil *Ruku*, ale než jsem stačil stisknout spoušť granátometu, něco mi ho vyrvalo z prstů a kolem předloktí se mi sevřely břitvovité čepele štířích klepet.

Vytáhl mě z vody, jako bych nevážil víc než králík, pákové keratinové svaly skřípěly, jak se snažil paži přestůpnout. Bezmocně jsem kopal nohama ve vzduchu a s ledovým strachem sledoval jeho další klepeta. Ve chvíli, kdy usoudil, že *Ruku* prostě nepřestůpne, a rozhodl se to zkusit s trupem, mi došlo, že ještě stále držím Margaret a zbývá mi v ní jeden náboj. Zásah z bezprostřední blízkosti mu urval hlavu, dopadl jsem s hlasitým šplouchnutím přímo na granátomet. Přetáhl jsem si ho na břicho a začal střílet přímo z lehu, potápěje se pomalu ke dnu. Exploze, svištící střepiny, záplava napalmu. Ležel jsem na dně a měl pocit, že i voda kolem mě hoří.

Polodušený, popálený, poraněný následky vlastní palby jsem se postavil. Keře, porost svahů, vykotlané vrby, všechno v bezprostředním okolí hořelo, hustý dým ztěžoval orientaci. Tápavě jsem vrávoral zpět na ostrůvek, k místu, kde jsem nechal kabelu. V ní jsem měl další nálož do Greysona.

Když jsem ji otevíral, všiml jsem si, že štírovo sevření porušilo mou speciální rukavici na levé ruce. Kroužková zbroj i hyperodolná tkaniha pod ní se páraly jako silonové vlákno nad plamenem svíčky. To znamenalo, že za chvíli dokážu dobře manipulovat jen pravačkou. Ještě jsem stačil nabít Margaret a čtyři komory Greysona. Pak vyrazili k protiútok.

Slyšel jsem praskání dřeva, skřípění kamenů, přes které se hnali. Vyrrazil jsem jim naproti, abychom se střetli v užším prostoru a nemohli mě tak snadno obklíčit. Sotva jsem uviděl prvního, dva a půl metru vysokého štíra s klepety, jejichž ostří se třpytila kovovým leskem, začal jsem pálit. Výbuchy a oheň. Žár, dým, vyty střepin. Prázdný granátomet jsem odhodil do trávy, vytáhl z holstru Margaret a na okamžik strnul v pohybu – levá rukavice, komplikovaným způsobem dávající tvar mé končetině, se definitivně rozpadla – paže, dosud zavinutá do kevlaro-

vé tkaniny a kroužkové zbroje, okamžitě ztratila vnucenou podobu lidské končetiny, někde se rozvinula, a jinde naopak semkla, a transformovala se ve spár ne nepodobný zbraním monster, jimž jsem právě čelil. Jen o něco málo menší. Prvního štíra jsem rozpáral od středního páru kusadel až k hlavě. Nebyl na něco takového vůbec připraven a nestačil zaútočit ani se bránit. Druhému jsem prostřelil krk. Dalšího jsem ani nezahlédl, spatřil jsem jen ostré klepeto zavřené do podoby hrotu kopí. Projelo mnou skrz naskrz, ale srdce nezasáhlo. Krev ze mě prýštila na všechny strany a oslepovala mě. Zalomil jsem svou vícekloubovou paži a ustříhl špicí čnící z mého trupu.

Štír za mými zády zařval dosud nepoznanou bolestí a prudkým trhnutím mě nechal sklouznout z torza své končetiny.

Další agonický skřek, ale tentokrát jsem ječel já. Přesto jsem se dokázal přetočit na záda a vystřelit přímo do středu jeho článkovitého trupu.

Zalil mě přívalem mazlavého želé a k zemi mě přitiskla váha jeho těla. Další dva se blížili a já věděl, že už to nestihnu, že nemám v rukávu žádnou další falešnou kartu.

Ten větší, s očima barvy mědi, se nade mnou sklonil a zvědavě si prohlédl mou mutantní paži. Naše pohledy se střetly a já najednou uviděl mlhavý obrys tváře na kost vyhublého muže s bílými vlasy ozdobenými jedním rudým pramenem. V očích se mu tetelily kruhové zaměřovače. Tvor zatřásl hlavou, až mu od makadel odlétly kapky slin. Pochopil jsem, že Čarodějovy oči míří přímo do jeho mysli. Potom se monstrum ode mě odvrátilo a i se zbytky své smečky se stáhlo zpět do vlhkého úkrytu rokliny.

Čaroděj mi pomohl. Už dlouho jsem se v někom tak nezmýlil. Překvapilo mě to, ale darovanému koni se nemá koukat na zuby. Pomalu a opatrně jsem se zvedl. Rána se sice nezatáhla, ale už přestala krváčet. To však neznamenalo, že nebolela. V hlavě se mi střídavě rudě a černě tmělo, bojoval jsem s chutí propíchnout si pařátem mozek, jen abych se zbavil utrpení. A při tom všem jsem stále kráčel pryč ze soutěsky, pryč od příšerných polointeligentních štírů.

Nezmýlil jsem se v něm. Čekali na mě, kruh mužů z města, všichni vy-zbrojení, pušky, samopaly, pistole, meče, sekery, prostě co kdo měl. Za nimi ženy, také ozbrojené. A nakonec děti, starší se zbraněmi, mladší nesly munici. Mezi zástupem dva vůdci – Pan Zákon a pořádek a Čaroděj.

„Proč?“ zaskřehotal jsem hlasem, který stejně dobře mohl vycházet z hrdla obdařeného rozeklaným jazykem.

„Tvůj kůň,“ vysvětlil Pan Zákon a pořádek. „Zmetci jako ty nemohou vlastnit takový poklad. Stejně jsi kvůli němu někoho zavraždil.“

„To je mi jasné,“ chroptěl jsem dál. „Proč jste je nenechali, aby mě dodělali?“

Čaroděj pokrčil rameny.

Nemohl vesničánům prozradit, že štíři jsou jeho nástroj, že je vylepšil, podřídil své vůli a stali se jeho armádou. Možná se bál, že je pobiju všechny, a chtěl jich pár ušetřit. Nebo si myslel, že jsem už mrtvý. Nebo mě chtěl pitvat a bál se, že mě rozsekají na malé kousičky.

„Palte!“ přikázal místo odpovědi.

Mohl jsem to zkusit, mohl jsem zkusit projít skrze ně, rozsekát je podobně, jako by to udělali štíři. Nadechl jsem se, můj hrudník už byl v pořádku, síly se mi vracely každou sekundou.

Pak jsem se najednou díval do hlavně zdobené tím tolikrát blahořečeným a ještě vícekrát zatracovaným jménem Jesus Christ. Viděl jsem špičky nábojů šklebící se na mě ze svých útulných doupat. Jeden z nich vyletěl, orámován svatozáří, která se mi se zlým zaječením zakousla hluboko do mozku a zbavila mě vůle se o cokoliv snažit.

Salva následující o zlomek sekundy později mě posadila na zem, vnímal jsem kulky zakusující se mi do masa, projektily chřestící o lebku, slyšel bublání svých plic. Z dýmu a šlehajících záblesků na mě hleděly nenávisť zkřivené tváře. Nechápal jsem to, proč? Nikomu z nich jsem nic neudělal. Muž, kterému jsem prodal antikoncepci, měl těžkou dvojhlavňovou kulovnici, horečně do ní cpal náboj za nábojem, až se jeho výstřely slévaly v nepřetržitě dunění. Třeba jim Čaroděj s Panem Zákon a pořádek slíbili provizi za Micumu. Třeba.

Když jim došly náboje, ležel jsem jako beztvará troska na zemi. Stále jsem neumíral. Ocítl jsem se ve skutečném pekle. A stále jsem neumíral.

Někdo do mě kopl, vycítil jsem mrazivou auru. Další kopanec. Zajel hluboko do těla, musel jsem být téměř přepulený.

„Pilu! Šmejdi jako on umírají neradi a pomalu.“

Znalosti měl, to jo.

Kdyby mě stále nesvazoval zmrazující účinek prvního náboje, rozesmál bych se. Motor se rozječel, řetěz se zakousl do masa.

„Jde to hůř než do dřeva,“ nadával někdo. I ze své ležící polohy jsem viděl fontány krve rozstříkující se do okolí.

„Jsem na páteři!“ zajásal dřevorubec, současně řetěz praskl a jeho konec mu roztránil hlavu.

To jsem také docela dobře viděl.

„Podejte sem výbušniny,“ zavelel Pan Zákon pořádek.

Nevěděl jsem, kolik jich bylo, ale po explozi jsem ležel o kus dál, viděl jsem rozmazaně v odstínech šedé a měl jsem pocit, že mě kus chybí.

Dým se pomalu rozptýlil. Ostatní zůstali v bezpečné vzdálenosti, přiblížil se jen Čaroděj. Chvilí si mě prohlížel, pak se sehnul a pokusil se mi vydloubnout oko. Skončil se zničeným skalpelem a poleptanými prsty.

„Smrad,“ zkonstatoval. „I po smrti jsou s ním problémy.“

Pak odešli. Ještě jsem nebyl po smrti, ale věděl jsem, že přijde. Pomalu, bolestivě, ale přijde.

Pro někoho jako já útěcha.

Ležel jsem s tváří položenou na boku, sledoval vítr ohýbající stébla trávy, při západu slunce jsem zahlédl kousek žhnoucího kotouče. Jak čas plynul, deště způsobovaly, že jsem se bořil hlouběji do rozměklé hlíny a mé zorné pole se zmenšovalo. Nevadilo to, protože mému téměř nesmrtelnému tělu postupně ubývaly síly, s každým dnem a týdnem sláblo a blížilo se ke konečnému zániku.

Když se přímo přede mnou vytvořil větrný vír, bral jsem to jako nevítané vyrušení. Neměl jsem chuť s nikým hovořit. S nikým z *nich*. Vír rostl, postupně se v něm zhmotňovalo víc a víc krystalů vířících v prudkém tanci. Navzájem do sebe narážely, dotýkaly se, otíraly. Najednou už to nebyly drobné ledové krystalky, ale proměnlivá živá hmota.

Nikdo neví, co jsou tyhle bytosti zač, zda bohové navráťivší se ze zapomnění, nebo bytosti zrozené počítači, inteligentními neuronovými sítěmi schopnými myšlenkou štěpit atom. Na jejich původu vlastně nezáleží, jen na schopnostech, a ty jsou v obou případech podobné. Já je nemám rád. Nevím proč, nevím odkdy, ale nevěřím jim.

Z víru se zformovala postava s nezřetelnými obrysy, s rozvlněnou tváří, kterou jsem už viděl zobrazovanou v mnoha podobách. Svou pozornost mi věnoval jeden z velkých základních bohů – sám Bůh pomsty. Té jedině, nedělitelné, čisté.

Co chceš? zeptal jsem se v myšlenkách a věděl, že on mě slyší.

„Žij pro mě,“ nabídl mi, „a já tě zachráním. A umožním ti, aby ses mohl pomstít svým nepřítelům.“

Ne, zavrtěl jsem hlavou, opět jen v myšlenkách.

„Splním ti, po čem toužíš. Stačí, když pro mě budeš žít,“ lákal mě.

„A po čem toužím?“ zeptal jsem se. „Když mi to chceš splnit, musíš to vědět.“

Já sám to netušil. Vlastně jsem si vlastní existenci naplno uvědomil až teď, na jejím samém závěru.

Vír se na okamžik vztekem málem rozpadl.

„Máš poslední možnost,“ zasyčel na mě.

Trpělivost nebyla silnou stránkou Boha pomsty. Mou koneckonců také ne.

Pokrčil jsem rameny. Stále se mě snažil přesvědčit, zprostředkoval mi pohled na mě samotného, jak mě viděl on.

Trup oddělený od pánve a nohou, explozí přervaná jako kmen stromu silná páteř, z ní vybíhající jemná vlákénka tkáně, snažící se spojit s druhou částí. Ale kusy mého těla jsou příliš daleko, regenerující vlákna v honbě za decimetry ztrácejí sílu, tenčí se a rozpadají. A jimi mizí z mého těla ta dábelská životadárná síla, o níž nevím, kdo ji tam dal a proč ji tam dal. S poslední myšlenkou se vynořila otázka ostře definovaná jako nikdy předtím. Kdo jsem? Proč jsem na světě? Co jsem byl dřív?

Už se to nedozvím, smrt může být konečnou odpovědí. Nic nevy světlující, ale definitivní. Občas.

„Kašlu na tebe,“ sykl jsem.

Bůh zařičel porážkou, vmetl mi do tváře hrst prachu a byl ten tam.

Léto skončilo, po slunovratu se slunce ztratilo z mého zorného pole a stébla trávy zkréhla v ranních mrazících. Sil mi ubývalo a já pomalu smířeně umíral.

Ještě mnohem později, když už jsem byl jen stínem rozeznávajícím stíny, se nade mnou někdo sklonil. Pokusil jsem se zaostřit zrak a *Oko* mě ku podivu poslechlo. Byl to Timothy. Proti mým vzpomínkám pohubl, na tváři měl pár starších i novějších podlitin, zjevně prožíval těžké časy.

„Pane? Mohu vám nějak pomoci?“

Jen blázen, dítě nebo někdo, kdo si to moc přeje, může položit takovou otázku nelidskému torzu.

Chtěl jsem ho poslat pryč, ale pud sebezáchovy byl silnější. Nevím, jestli jsem mu to řekl, nebo si mou myšlenku prostě přečetl z mého mozku. Půl dne se lopotil, aby spodní torzo trupu přitáhl k hornímu zbytku, roztrěpené konce páteře přitiskl k sobě a převázal je rezavým ostnatým drátem, který našel opodál. Když skončil, byla už tma.

Ráno jsem dokázal mluvit.

„Ty se mě nebojíš?“ bylo první, na co jsem se ho zeptal.

Místo odpovědi jen zavrtěl hlavou.

„Mohu vám ještě nějak pomoci?“ zopakoval otázku z předešlého dne.

„Potřebuji něco k jídlu, cokoliv. Mršiny, krávu...“

„Štíři jsou tu pořád a loví dobytek. Jen se přestěhovali o kus dál,“ prozradil mi a odešel.

Po čase se vrátil se zapáchajícím kusem masa prolezlým červy. Když viděl, jak se jím krmím, vypadal poprvé vyvedený z míry, ale rychle si zvykl.

Za týden jsem byl schopen chodit a za dva jsem si maso obstarával sám a mohl si dovolit být víc vybíravý.

Docházel za mnou každou chvíli a já z jeho řídkých poznámek pochopil, že v Dřevěné Škvíře je to pro něj ještě horší než tady, v chladu a nepohodlí.

„Co tvá matka, nechybíš jí? Nepotřebuje tvou pomoc?“ zeptal jsem se, zatímco jsem čistil Greysona.

Nikdo, obyvatelé ani Čaroděj nebo Pan Zákon a pořádek, roklinu neprohlédl a neposbíral mé vybavení.

„Potřebuje, ale nejvíc jí pomůžu, když přinesu jídlo, které od vás dostanu.“

Tázavě jsem nadzdvihl obočí a současně seřídil pohled *Oka* na větší zvětšení. Greyson dlouhým máčením ve vodě utrpěl, zkontroloval jsem, jak moc rez poškodila aretační mechanismus. Dost, ale ne tolik, aby mi ještě nebyl k užitku – než ho dám spravit nějakému dobrému mechanikovi.

„Čaroděj, myslím starosta, říkal, že tím, že s váma obcovala, se spolčila s ďáblem. Zavřeli ji do díry a týrají ji. Prej ji chtějí o slunovratu upálit.“ Na to jsem neřekl nic.

„Co hřbitov? Vyčistili ho po boji se štúry?“ zeptal jsem se.

Timothy jen zavrtěl hlavou.

„Štíři tam přesídlili. Někteří lidi je chtěli vyhnat, dokud jsou oslabení, ale Čaroděj to nedovolil. Říkal, že si nemůžeme dovolit ztratit další občany.“

Právě na hřbitově jsem mohl po boji sehnat suroviny na výrobu vlastní munice. A taky jsem je tam sehnal.

V půlce listopadu, s příchodem dlouhých sychravých dešťů a s posledními zbytky listů na stromech, jsem byl připraven.

„Zůstaň tady,“ přikázal jsem Timothy, i když jsem věděl, že mě neposlechne a co uvidí, ho bude pronásledovat do konce života.

Blížil jsem se k bráně volným tempem. Poznali mě, až když jsem byl jen pár kroků daleko. Kolejnice zaskřípěly, jak se mechanismus dal do pohybu a brána se začala zavírat, strážci na věžích na mě hleděli s otevřenými ústy, jeden jako druhý v rukou tiskli medailóny, křížky, všechno, co mohlo pomoci zahnat zlé duchy. To ale měli smůlu, protože já nebyl zlý duch. Já byl něco horšího, co vlastně, jsem netušil sám. A zlý? Občas chybí slova nutná pro popsání skutečnosti.

S Greysonem a Margaret v pohotovosti jsem se zastavil. Měl jsem jen pět granátů a osm nábojů, ale to muselo stačit.

„Vraťte mi Micumu,“ začal jsem, „vydejte mi Čaroděje a šerifa,“ a pak jsem při vzpomínce na ženu zavřenou někde v kobce zaváhal. „A já vás nechám žít,“ rozhodl jsem se být milosrdný.

„Nabízel jsem ti tolik a tys odmítl, teď stejně jednáš mým jménem,“ zasyčel mi v mysli Bůh pomsty. Tentokrát to ale nebyl hlas, který dokáže obrátit mozek naruby, jen šustot předávaný některým z jeho služebníků. Našel jsem pohledem anakondu čekající v trávě. Bohové neumějí být nenápadní – a ani se o to nesnaží.

„Vydejte mi Micumu, to bude stačit,“ změnil jsem svůj požadavek.

Nechtěl jsem sloužit žádnému z mocných.

Cítil jsem strach a zlobu mužů u kulometů, vnímal rostoucí znepokojení obyvatel, přecházející ve zděšení.

Čaroděj s Panem Zákon a pořádek se objevili nahoře, než bych napačítal do padesáti. Vypadali skoro udýchaní.

„Vraťte mi mého koně,“ zopakoval jsem ještě jednou.

Pamatoval jsem si, jak byl Čaroděj dobrý, a při jeho prvním pohybu ho střelil Margaret. Ubránil se, ale to už jsem byl v pohybu a Jesus Christ mě tentokrát minul. Prvním granátem jsem sejmul obsluhu levé

věže a dalšími dvěma si propálil vchod v dřevěné palisádě. Brána by odolala.

Během krátké chvíle se stačilo shromáždit několik mužů se zbraněmi a přibíhali další. Zaslechl jsem zaskřípání lafety a zacinkání kulometného pásu. Vrhł jsem se ke stěně nejbližšího domu, palba určená mně začala kosit domobranu. Najednou všude ležela spousta připravených zbraní. Zabil jsem kulometčíka, posledním napalmovým granátem zapálil největší budovu v okolí a se samopalem v každé ruce postupoval ulicemi. Střílel jsem na všechno, co se hnulo, a zanechával za sebou spoušť a zkázu.

Ve chvíli, kdy jsem se probojoval na malé náměstíčko, obyvatelé pochopili, že mě nezastaví, a snažili se utéct a schovat.

Odhodil jsem sebrané zbraně, postavil se zády k výstavnímu domu a čekal na ty dva, o nichž jsem věděl, že přijdou.

„Vraťte mi mého koně a odejdu,“ zopakoval jsem.

Odpovídal mi jen pocit narůstajícího zděšení a nenávisti. Nenáviděli mě, protože se proti mně provinili, nenáviděli mě, protože jsem byl živoucím důkazem jejich proradnosti, zbabělosti a malosti, došlo mi najednou. Nebylo cesty zpátky.

Objevil se Čaroděj, následovaný šerifem. Blížili se beze spěchu bok po boku a zastavili uprostřed náměstíčka. Sáhł jsem do opaskového pouzdra po *Noži*.

Ve chvíli, kdy jsem ho vytáhl, to byl obyčejný lovecký nůž. Poctivý nástroj, příležitostná zbraň.

„Nic svým jednáním nezískáš. Ať jsi z kteréhokoliv pekla, pošlu tě tam zpět!“ štěkl Čaroděj.

Zuřil! Zuřil, protože mě dosud nedokázal zabít. Ale přes to všechno si věřil. Pan Zákon a pořádek pozdvihł svůj obrovský revolver. Já *Nůž*.

Nedá se mu věřit, pokaždé se zachová jinak. Třeskl výstřel, viděl jsem střelu letět ke mně; ve chvíli, kdy se dostala na úroveň čepele, se rozstříkla v gejzíru tekutého kovu. Obyčejná kulka by prošla, tím jsem si byl jist. Cítil jsem, jak ze mě *Nůž* čerpá vůli, vůli, kterou používal jako palivo proti cizím úmyslům, proti jejich magii, zbraním a vůbec všemu.

Už to nebył nůž, ale krátký masivní meč se světélkující záštitou o průměru velkého talíře. Druhý výstřel jsem srazil sám bez pomoci a vyrazil proti nim. Čaroděj zaútočil, bylo to jako plivnutí kobry, kouzlo smrtelnější než její jed. Částečně jsem se mu vyhnul, částečně ho rozlo-

žil, částečně mě zasáhlo. To už jsem však oběma rukama třímal ohnivým žářem planoucí dlouhý meč, z čelní strany mě chránil opaleskující štít, o který se tříštily projektily z revolveru.

Čaroděj použil další kouzlo, žhavé jazyky jako šípy prostřelující střechy, stěny i samotnou zemi.

Poprvé jsem zaútočil já, nejbližší domy začaly hořet energií magie metamorfovanou v obyčejný žár. Tlačil jsem Čaroděje a šerifa před sebou, neochotně ustupovali pryč ze středu města. V zrcadlení kouzel se odrážely naše úsilím a vyčerpáním víc a víc deformované tváře. Pak mě někdo střelil zezadu, rána šla až na kost a otřásla mnou. Z mé strany to byl jen odvetný úder, ale srovnal se zemí celou ulicí. *Noži* se nedá věřit. Síla magie narůstala, meč rostl, proměňoval se v můj rukou jako živá bytost a ždímal ze mě veškeré mé já. Další Čarodějův útok. Vkročil jsem do ohnivé stěny s hučící bestii v rukou. Asfalt pod mýma nohama bublal varem a okolní domy se hroutily.

Pobídl jsem Micumu do kroku a neohlížel se. Věděl jsem, co bych spatřil. Dvě vzdalující se postavy se skrovnou výbavou osobních věcí mířící po stezce opačným směrem než já. Nedivil jsem se jim, že nezůstávají. Městečko vypadalo, jako by nad ním někdo mávl ohnivými křídly. Podle spečených střešních tašek to musela být zatraceně žhavá křídla, žhavější než má běžný pekelný oheň. Z některých zdí zbyly jen natavené pahrbky, některé odolaly lépe a tvářily se, že ještě pár let vydrží.

Ale tohle byla minulost. Jel jsem vpřed, abych zjistil, kdo jsem a proč vlastně na tomhle bohy i lidmi zatraceném světě existuji.

